

ДО

**ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**

ПРАВНО МНЕНИЕ

от Валентина Бакалова – адвокат от Софийската адвокатска колегия

по конст. дело № 4 от 2025 г.

**УВАЖАЕМА ГОСПОЖО ПРЕДСЕДАТЕЛ,
УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,**

Във връзка с отправена покана с писмо от 22 май 2025 г., представям правно мнение по конст. д. № 4 от 2025 г., образувано по искането на Министерския съвет за установяване на противоконституционност на разпоредбата на чл. 38, ал. 1 от Закона за държавната собственост в частта „*пред административния съд по местонахождението на имота*“.

Вносителят излага съображения за противоконституционност на оспорената разпоредба поради противоречието ѝ с чл. 125, ал. 2 и чл. 4, ал. 1 от Конституцията на Р България, както и със задължителното тълкуване на Конституционния съд по Решение № 8 от 2018 г. по к.д. № 13 от 2017 г.

1. Като споделям доводите на Вносителя за противоконституционност на чл. 38, ал. 1 от Закона за държавната собственост¹ в оспорената ѝ част, считам, че преди да бъде даден отговор на поставения въпрос, следва да бъдат разгледани характерът на актовете на Министерския съвет, чиято подсъдност е променена с оспорената разпоредба, правната рамка, в която Министерският съвет упражнява правомощията си по закон да отчуждава имоти и части от имоти - частна собственост, предназначени за изграждането на национални обекти и въведената едноинстанционност на оспорването не само по отношение на

¹ Навсякъде по-долу където не е посочен нормативният акт се има предвид Закона за държавната собственост.

решенията по чл. 34а, ал. 1, но и по отношение на всички административни актове, които обуславят издаването на крайните отчуждителни актовете.

Съгласно чл. 38, ал. 1 в атакуваната редакция, решенията на Министерския съвет за отчуждаване на имоти и части от имоти - частна собственост за изграждане на национални обекти подлежат на обжалване „*пред административния съд по местонахождението на имота*“. До приемането на промяната на подсъдността през 2018 г. тези актове подлежах на съдебен контрол пред тричленен състав на Върховния административен съд.

За пълнота на изложението, след измененията в Закона за държавната собственост, обн. в ДВ бр. 124 от 1998 г., принудителното отчуждаване се е извършвало с решение на окръжния съд по предложение на областния управител. С решението, което има характер на отчуждителен акт, съдът се произнася по всички предпоставки за принудително отчуждаване, а именно:

1. **наличие на държавна нужда**, която не може да бъде задоволена по друг начин;
2. начин на обезщетение;
3. равностойността на обезщетяването;

За разлика от тази отдавна отменена законова уредба², която считам, че в най-пълна степен съответства на конституционният принцип по чл. 17, ал. 5 КРБ³, понастоящем в решенията по чл. 34а, ал. 1, които се визират в атакуваната разпоредба, Министерският съвет **само посочва** държавната нужда, за която се отчуждават имотите, видът, местонахождението, размерът, цената (размерът на обезщетението) и собствениците на всеки от имотите (чл. 34б, ал. 1). Наличието на държавната нужда, която не може да бъде задоволена по друг начин (в случая „национален обект“), вече е определена с предходни актове на Министерския съвет и на министъра на регионалното развитие и благоустройството.

По въпроса за наличието на държавната нужда.

Съгласно чл. 33, ал. 2 „*наличието на държавна нужда, която не може да бъде задоволена по друг начин, се установява с влязъл в сила подробен устройствен план, предвиждащ изграждане на обекти за задоволяване на държавни нужди, или с одобрен подробен устройствен план, който предвижда изграждане на национален обект, за който*

² Отчуждаването със съдебен акт е отменено с измененията и допълненията на Закона за държавната собственост, обн. в ДВ бр. 63 от 2003 г.

³ Принудително отчуждаване на собственост за държавни и общински нужди може да става само въз основа на закон при условие, че тези нужди не могат да бъдат задоволени по друг начин и след предварително и равностойно обезщетение.

*е налице влязло в сила разпореждане за допускане на предварително изпълнение, или по друг начин, предвиден в закон.*⁴

Според легалното определение за „национален обект“, дадено в § 1 от Допълнителните разпоредби на ЗДС *"Национален обект"* е обект, определен като такъв със закон, както и инфраструктурни обекти: *изграждане и преустройство на транспортно-комуникационни мрежи и съоръжения - пътища от републиканската пътна мрежа, железопътни линии и обекти на железопътната инфраструктура, пристанища, летища и съоръжения към тях; на други мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура - водоснабдяване, канализация, пречистване на питейни и отпадъчни води, третиране на отпадъци, електрификация, топлофикация, газификация и електронни съобщителни мрежи и физическата инфраструктура за разполагането им, индустриални зони, технологични паркове или индустриални паркове по Закона за индустриалните паркове с необходимата техническа инфраструктура за привличане на инвестиции, определени като национални обекти с решение на Министерския съвет*⁴.

В легалното определение като „национален обект“ са включени две групи обекти - националните обекти, определени със закон – автомагистралите и скоростните пътища (чл. 3, ал. 7 и 8 от Закона за пътищата) и железопътните магистрали (чл. 29, ал. 1 от Закона за железопътния транспорт), както и **други обекти на техническата инфраструктура, определени като национални обекти с нарочен акт на Министерския съвет.**

Извън законово определените национални обекти, Министерският съвет може с решение да обяви за „национален обект“ следните групи обекти:

Първа група – обекти, мрежи и съоръжения на транспортната инфраструктура.

Втора група – мрежи и съоръжения, предназначени за водоснабдяване, канализация, пречистване на питейни и отпадъчни води, третиране на отпадъци, електрификация, топлофикация, газификация и електронни съобщителни мрежи и физическата инфраструктура за разполагането им.

Трета група – индустриални зони, технологични паркове или индустриални паркове по Закона за индустриалните паркове с необходимата техническа инфраструктура за привличане на инвестиции.

Освен изброяването им по функционален признак, други критерии за определяне на „националните обекти“ в Закона за държавната собственост няма. Подобно е и законовото

⁴ За сравнение – до 2003 г. изискването за влязъл в сила подробен устройствен план, за доказване на наличието на държавни нужди, които не могат да бъдат задоволени по друг начин, се е отнасяло само за отчуждаване на имоти в границите на населените места. (чл. 33 в редакцията преди влизане в сила на ЗИД ЗДС, обн. в ДВ бр. 63 от 2003 г.)

разрешение относено обектите с национално значение по § 5, т. 62 от допълнителните разпоредби на Закона за устройство на територията.⁵

Следва да се отбележи, че създаването на два паралелни режима на принудително отчуждаване за държавни нужди по Закона за държавната собственост е въведено през 2003 г. с измененията и допълненията в този закон, обнародвани в Държавен вестник бр. 63 от 2003 г. Първоначално от компетентност на Министерския съвет е да приема решения за отчуждаването на имоти и части от имоти - частна собственост, предназначени за изграждането на национални инфраструктурни обекти⁶, без да е предвиден ред за определянето им.(чл. 34а, ал. 1). С измененията и допълненията в Закона за държавната собственост от 2010 г. (обн. ДВ бр. 87 от 2010 г.) „националните инфраструктурни обекти“ са наименувани „национални обекти“ и е предвидено, че извън тези, определени в закон, **национални обекти се определят с решение на Министерския съвет.** Със същия законопроект е изменено и легалното определение за „обект с национално значение“ по т. 62 от § 5 от допълнителните разпоредби на Закона за устройство на територията като освен обектите с национално значение, обявени с решение на Министерския съвет се добавят и обектите, определени като такива в закон.

Нито в Закона за държавната собственост, нито в Закона за устройство на територията е уредена процедурата за приемане и съобщаване на решенията на Министерския съвет за определяне на обектите с национално значение и на националните обекти, както и за оспорването им по съдебен ред, независимо от това, че ако се предвижда обектите да бъдат изградени върху имоти, частна собственост, тези решения са административни актове, с които се засягат законни права и интереси на гражданите⁷.

Вярно е, че не винаги при приемането на решенията на Министерския съвет за определяне на национален обект е ясно неговото точно местоположение, което е пречка за определяне на кръга от заинтересовани лица. Дори и в тази хипотеза обаче, тези решения са основание за започване на уредените в закона производствата по допускане, разглеждане, съгласуване по екологичното законодателство, одобряване и обжалване на подробните

⁵ Съгласно легалното определение на § 5, т. 62 от ДР на ЗУТ „Обект с национално значение“ е обект, определен като такъв със закон или с акт на Министерския съвет“.

⁶ Съгласно § 1 от допълнителните разпоредби, изм. - ДВ, бр. 63 от 2003 г., "Национални инфраструктурни обекти" по смисъла на този закон са: изграждане и преустройство на транспортно-комуникационни мрежи и съоръжения - автомагистрала и пътища от републиканската пътна мрежа, железопътни линии и обекти на железопътната инфраструктура, пристанища, летища и съоръжения към тях; на други мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура - водоснабдяване, канализация, пречистване на питейни и отпадъчни води, електрификация, топлофикация, газификация и далекосъобщителни мрежи. "

⁷ Решение № 21 от 26.10.1995 г. на КС на РБ по конст. д. № 18/1995 г.

устройствени планове за изграждането на национални обекти и обекти с национално значение, за които са определени специални административно производствени правила, както следва:

1. Разрешение за изработване на проект за подробен устройствен план се дава със заповед на министъра на регионалното развитие и благоустройството. (чл. 124а, ал. 4 ЗУТ). Заповедите се публикуват на интернет страницата на министерството и на интернет страниците на съответните общини и не подлежат на обжалване.
2. След допускане/възлагане изработването на подробен устройствен план за изграждане на национален обект или на общински обект от първостепенно значение всички органи и лица извършват административно обслужване или съгласуване по този закон в срокове, с една втора по-кратки от предвидените. (чл. 156а. /Нов - ДВ, бр. 87 от 2010 г./ от Закона за устройството на територията);
3. Проектите за подробни устройствени планове (освен ако са в обхват до един квартал в урбанизираните територии) се съобщават **чрез обявление в „Държавен вестник“**. Обявлението се разгласява, като се поставя на определените за това места в сградата на общината, района или кметството, както и на други предварително оповестени обществено достъпни места в съответната територия – предмет на плана, и се публикува на интернет страницата на общината.
4. Проектите за подробни устройствени планове се одобряват със заповед на министъра на регионалното развитие и благоустройството, **която се съобщава на заинтересованите собственици чрез обнародване в „Държавен вестник“**.
5. В производството по допускане, приемане и одобряване на ПУП-парцеларен план за елементите на техническата инфраструктура, обявени за обекти с национално значение, като заинтересовани лица участват само собствениците на поземлените имоти или частите от тях, които са предмет на самия план, но не и собствениците на непосредствено съседните имоти (чл. 131, ал. 3 във връзка с чл. 131, ал. 2, т. 4 и 5 ЗУТ).
6. Заповедите на министъра на регионалното развитие и благоустройството, с които се одобрява подробен устройствен план, **се съобщават чрез обявление в „Държавен вестник“** и подлежат на обжалване **в 14-дневен срок** от обнародването на акта пред Върховния административен съд (за разлика от общия ред, по който срокът за обжалване на актовете за одобряване на ПУП, съобщени чрез „Държавен вестник“, е 30-дневен срок от обнародването им).
7. Решенията на първоинстанционния съд по жалби или протести срещу индивидуални

административни актове за одобряване на подробни устройствени планове за изграждане на обекти с национално значение не подлежат на касационно обжалване (чл. 215, ал. 7 ЗУТ).

Предвидените в Закона за устройството на територията специални административнопроизводствени правила за допускане, съгласуване, съобщаване, приемане и одобряване на проектите за подробни устройствени планове за национални обекти и обекти с национално значение целят възможно най-бързо провеждане на процедурите по издаване на разрешения за тях, но с „цената“ на недопустимо ограничаване на правото на защита на засегнатите лица. Съобщаването на официалните интернет страници на държавните органи, обнародването на съобщения в Държавен вестник, (вместо лично уведомяване), съкращаването на административните срокове и на сроковете за съдебно обжалване, не дава реална възможност на собствениците да участват ефективно в производствата в защита на правата си.

Вместо да осигуряват възможност за заинтересованите лица да вземат активно участие във всички производства, които „подготвят“ издаването на отчуждителните актове (производството по приемане на решенията на Министерския съвет за обявяване на национален обект и обект с национално значение и производството по допускане и одобряване на подробни устройствени планове за тяхното изграждане), специалните процедурни правила затрудняват защитата на законните права и интереси на засегнатите лица, тъй като не гарантират ефективното им участие на всеки етап от административните производства.

Следва да се има предвид, че с тези актове се определя наличието на държавна нужда от изграждането на национален обект и че с влизането им в сила тази основна предпоставка за принудително отчуждаване (наличието на държавна нужда, която не може да бъде задоволена по друг начин) вече е установена. При обжалване на крайния отчуждителен акт по чл. 34а, ал. 1 този въпрос не може да се повдига. Затова в съответствие с чл. 56 от Конституцията на Р България е необходимо да бъде осигурено реалното участие на засегнатите лица в производствата, предхождащи издаването на отчуждителния акт, коментирани по-горе.

Независимо от изложеното, може да бъде защитена тезата, че специалните административнопроизводствени правила за издаване актовете на Министерския съвет за определяне на националните обекти, както и на актовете за одобряването на подробните устройствени планове за тяхното изграждане, са „оправдани“ от обществената значимост на тези обекти и безспорната им полза за обществото. В Решение № 6 от 15.07.2013 г. по к. д. № 5/2013 г., Конституционния съд прие, че „подобен подход, който улеснява единствено

дейността на държавата и общините за сметка на ограничаване на правото на защита на гражданите и юридическите лица, е конституционно недопустим.“

Министерският съвет разполага с широки правомощия за преценка при приемането на решения за обявяване на обектите с национално значение по § 5, т. 62 от допълнителните разпоредби на Закона за устройството на територията и на националните обекти по § 1 от допълнителните разпоредби на Закона за държавната собственост. Въпреки липсата на изрична правна уредба относно допустимостта на съдебен контрол върху тези актовете, тяхната обжалваемост произтича от чл. 4, ал. 1 и чл. 56 във връзка с чл. 120, ал. 2 от Конституцията (Решение № 21 от 26.X.1995 г. на КС на РБ по конст. д. № 18/95 г. и др.) В съответствие с чл. 125, ал. 2 от Конституцията делата са подсъдни на Върховния административен съд.

На основание чл. 215, ал. 1 от Закона за устройството на територията и в съответствие с чл. 125, ал. 2 от Конституцията, актовете на министъра на регионалното развитие и благоустройството за одобряване на подробни устройствени планове за национални обекти⁸ също подлежат на съдебен контрол пред Върховния административен съд.

Подобно на разгледаните по-горе актове на държавните органи, издавани по повод изграждането на национални обекти, предшествващи крайния отчуждителен акт, решенията на Министерския съвет по чл. 34а, ал. 1 също следва да са подсъдни на Върховния административен съд.

В Тълкувателно решение № 8 от 23.04.2018 г. по к. д. № 13/2017 г., Конституционният съд очерта критериите за определяне на актовете по чл. 125, ал. 2, предложение първо от Конституцията, относно чиято законност Върховният административен съд се признае задължително като първа инстанция:

- 1) актовете да са издадени от посочените в разпоредбата висши органи на изпълнителната власт при упражняване на възложените им от Конституцията функции и правомощия по ръководството и осъществяването на държавното управление;*
- 2) да притежават белезите на административен акт;*
- 3) да засягат права, свободи или законни интереси на граждани и юридически лица и да не са изключени изрично със закон от пряк съдебен контрол.*“

Решенията на Министерския съвет по чл. 34а, ал. 1 са административни актове за

⁸ Компетентността на министъра на регионалното развитие и благоустройството да одобрява подробните устройствени планове за национални обекти, произтича от решенията на Министерския съвет, с които те се определят.

принудително отчуждаване на имоти или части от имоти частна собственост, с които безспорно се засягат законни права и интереси на частноправните субекти.

На въпроса дали тези актове са издадени при упражняване на възложени от Конституцията функции и правомощия по ръководство и осъществяване на държавното управление следва да са отговори положително.

Като подкрепям аргументите на Вносителя по т. II.1 от искането, че решенията по чл. 34а, ал. 1 са актове, чрез които се осъществява държавно управление, считам, че следва да бъдат взети предвид и следните допълнителни съображения:

Решенията по чл. 34а, ал. 1 са актове на висш орган на изпълнителната власт, чрез които се осъществява принудително отнемане на частна собственост. Те не могат да се разглеждат самостоятелно, без отчитане на правните характеристики на обуславящите ги административни актове – по определяне на националния обект и по одобряване на подробен устройствен план за неговото изграждане.

Анализът на законовата уредба показва, че както обуславящите актове, така и крайният отчуждителен акт са израз на конституционно установена дейност на Министерския съвет по прилагане на чл. 17, ал. 5 от Конституцията.

Историческото проследяване на редакциите на чл. 33 показва, че до 2010 г. основание за принудително отчуждаване може да бъде само влязъл в сила подробен устройствен план, по силата на който имотът е предназначен за задоволяване на държавни нужди.

С измененията на Закона за държавната собственост от 2010 г. законодателят предвиди и втора хипотеза - провеждането на принудително отчуждаване за държавна нужда, която не може да бъде задоволена по друг начин, **установена с одобрен подробен устройствен план, който предвижда изграждане на национален обект**, за който е налице влязло в сила разпореждане за допускане на предварително изпълнение, или по друг начин, предвиден в закон.

Във втората хипотеза принудителното отчуждаване на частна собственост се извършва въз основа на решения на Министерския съвет, която компетентност той не може да делегира на друг държавен орган.

При приемането на тези решения Министерският съвет извършва преценка за наличието на държавна нужда от изграждане на национален обект, както и преценка за нуждата от провеждане на необходимите за това отчуждителни процедури. Тези решения на Министерския съвет съставляват безспорно дейност по ръководството и осъществяването на държавното управление (чл. 106 от Конституцията).

Когато за задоволяване на определените държавни нужди чрез изграждане на

национални обекти и обекти с национално значение се налага отчуждаване на частна собственост Министерският съвет упражнява правомощията си в съответствие с конституционните правила на чл. 17, ал. 5 от Конституцията.

Вярно е, че същите принципи са задължителни и за областните управители, които имат правомощия по закон да издават отчуждителни актове, извън случаите на отчуждителни производства за национални обекти. Същественото е, че компетентността на Министерския съвет по определянето и изграждането на национални обекти, вкл. издаването на актовете по принудително отчуждаване, когато това се налага за тяхното изграждане, е функция по осъществяване на държавно управление поради националното им значение. По тази причина следва да се приеме, че както при постановяването на декларативния акт за определяне на национален обект, така и при издаване на решението по чл. 34а, ал. 1 за принудително отчуждаване на частна собственост във връзка с неговото изграждане, Министерският съвет упражнява функция по държавно управление. Да се приеме противното, а именно, че крайният отчуждителен акт няма белезите на акт, издаден при упражняване на възложените на Министерския съвет от Конституцията *„функции и правомощия по ръководството и осъществяването на държавното управление“* би противоречало на принципа на правовата държава, който изисква от законодателя да бъде последователен и предвидим. (Решение № 6 от 15.07.2013 г. на КС по к. д. № 5/2013 г.).

Допълнителен аргумент, че решенията на Министерския съвет по чл. 34а, ал. 1 са актове *„по ръководството и осъществяването на държавното управление“* са специалните правила за определяне на начина на обезщетяване на частните собственици, при издаването на отчуждителните актове за изграждане на национални обекти. Съгласно чл. 42а, ал. 1 *„когато за задоволяване на държавни нужди, които не могат да бъдат задоволени по друг начин за изграждане на национален обект, следва да бъдат отчуждени принудително имоти - частна собственост, представляващи земеделски земи или горски територии, като равностойно обезщетение може да се предостави имот - частна държавна собственост, от държавния поземлен фонд и от горските територии - държавна собственост.“*

Разпоредбата е диспозитивна. Макар и процедурата по имотно обезщетяване, уредена в глава Трета, раздел III от Закона за държавната собственост, да е по инициатива на инвеститора на обекта, който прави искане до министъра на земеделието и храните за предоставяне на земеделски земи като обезщетение от държавния поземлен фонд и от горски територии - държавна собственост (чл. 42в), както и да включва действия на министъра на регионалното развитие и благоустройството, министъра на финансите и министъра на

земеделието и храните, по тяхното предложение решение приема Министерският съвет, което се инкорпорира в отчуждителния акт по чл. 34а, ал. 1⁹.

Както избора на начина за обезщетяване (имотно или парично), така и определянето на вида, местонахождението, размера и характеристиките на имотите, които се предоставят като обезщетение, и тяхната стойност е от изключителна компетентност на Министерския съвет, предоставена му от чл. 106 от Конституцията на Р България, детайлизирана в Закона за държавната собственост.

В заключение, решенията за определянето на националните обекти, за принудително отчуждаване на частна собственост за тяхното изграждане са правомощия на Министерския съвет по управление на държавното имущество по чл. 106 от Конституцията доколкото с тях се определят обекти на публичната държавна собственост¹⁰. След изграждането на националните обекти те стават имоти „от национално значение, предназначени за трайно задоволяване на обществени потребности от национално значение чрез общо ползване, определени от Министерския съвет“ (чл. 2, ал. 2, т. 5).

2. Аргументите на Вносителя, че оспорената разпоредба противоречи на принципа на правовата държава също следва да бъдат споделени. В допълнение към казаното в т. 2.1. от Искането, че *„в производството по отчуждаване на имоти – частна собственост, за държавна нужда от Министерския съвет правораздавателната функция на Върховния административен съд е изцяло изключена – както с отпадането на разглеждането на делата от този съд на първа инстанция, така и с липсата на касационно производство и това е в противоречие с чл. 4, ал. 1 от Конституцията“* следва да бъдат взети предвид и специалните законови правила за издаване и обжалване на всички обуславящи актове, които предхождат приемането на крайния отчуждителен акт по чл. 34а, ал. 1, коментирани по-горе.

В действащата законова уредба редът за приемане на обуславящите актове, както и правилата за тяхното съобщаване и обжалване по съдебен ред съдържа множество отклонения от основните правила за издаване и обжалване на индивидуалните административни актове, които ако се разглеждат индивидуално (без съвкупна оценка) не

⁹ Чл. 42д. (Нов - ДВ, бр. 87 от 2010 г., изм., бр. 19 от 2011 г., в сила от 9.04.2011 г., бр. 61 от 2015 г.) *В решението на Министерския съвет за отчуждаването се посочва националният обект, за изграждането на който се отчуждават имотите, видът, местонахождението, размерът и характеристиките на отчуждаваните имоти, собствениците на всеки от имотите, видът, местонахождението, размерът и характеристиките на имотите, които се предоставят като обезщетение, стойността на отчуждавания и предоставения като обезщетение имот, определени по реда на наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи - за земеделски земи, и наредбата по чл. 86, ал. 2 от Закона за горите - за горските територии.*

¹⁰ *Отчуждените за задоволяване на държавни нужди имоти стават публична държавна собственост – чл. 33, ал. 4 от Закона за държавната собственост.*

нарушават конституционните изисквания за осигуряване на ефективни средства за защита на правата и законните интереси на частноправните субекти. Разгледани обаче в контекста на дейността на държавните органи по осигуряване на предпоставките на изграждане на национални обекти и обекти с национално значение, включително чрез принудително отчуждаване на имоти и части от имоти – частна собственост, се установява нарушаване на баланса между частните и обществени интереси и накърняване на правото на защита на засегнатите лица.

За решенията, с които Министерският съвет определя националните обекти и обектите с национално значение, изобщо няма законово уреден ред за участие на заинтересованите лица в производствата по издаването им, за съобщаването на решенията и за предоставяне на възможност за тяхното обжалване. Това води до създаване на правна несигурност при упражняване на правото на защита на частноправните субекти, включително и до затруднения при определянето на процесуалния ред за разглеждане на жалбите.

Производствата по издаване и обжалване на заповедите на министъра на регионалното развитие и благоустройството за одобряване на подробните устройствени планове за национални обекти се провеждат по специални правила, които нарушават изискванията на Конституцията за осигуряване на ефективни и реално приложими средства защита на законните права и интереси на засегнатите граждани и организации.

На практика, при съвкупният преглед на общата правна рамка, в която се провеждат производствата по принудително отчуждаване на имоти и части от имоти – частна собственост за изграждане на национални обекти и обекти с национално значение, се налага извода, че с въведената едноинстанционност на съдебните производства по оспорване на решенията по чл. 34а, ал. 1 пред съответния административен съд по местонахождението на отчуждаемия имот се нарушава принципът на правовата държава, прогласен в чл. 4, ал. 1 от Конституцията.

Предвид изложеното, считам направеното искане на Министерския съвет за установяване на противоконституционност на разпоредбата на чл. 38, ал. 1 от Закона за държавната собственост в частта „*пред административния съд по местонахождението на имота*“ за основателно.

С УВАЖЕНИЕ: VALENTINA DRAITCHEVA
BACALOVA
2025.06.21 19:05:21
+03'00'